

GENERALITAT VALENCIANA

La felicitat en persona

Francisco Camps, el dia que va fer-se pública la sentència del Suprem que reobre el cas dels vestits.

“Més feliç que ahir.” Així se sentia Francisco Camps, poques hores després de saber la severa sentència del Tribunal Suprem per la qual es reobre el ‘cas dels vestits’. És un no parar.

Si no fora perquè és cert, perquè se’n parla cada dia als mitjans de comunicació, n’hi hauria que fins i tot es pessigarien. Francisco Camps, a un pas de la banqueta dels acusats, assegura sentir-se “més feliç” cada dia. La setmana passada, poques hores després de saber-se la contundent sentència del Tribunal Suprem espanyol que per cinc vots a zero –per unanimitat– ordena de reobrir el *cas dels vestits*, el president de la Generalitat Valenciana va mostrar-se exultant. Una alegria que evocava la de 364 dies abans, la del 20 de maig del

2009, quan va haver de declarar davant el jutge José Flors al Tribunal Superior de Justícia valenciana. Aleshores feia setmanes que assegurava estar “molt feliç” i que tenia unes “ganes boges” de visitar els jutjats. En eixir-ne, va reconèixer que estava “molt content”.

La joia del cap del Consell creix a un ritme vertiginós, només comparable amb els estirabots constants amb què amaneix, des que va esclatar el *cas Gürtel*, les seues comptades intervencions públiques. En tot aquest temps ha assegurat que el portaveu de l’oposició, Àngel Lu-

na, desitjava veure’l mort en una cuneta; s’ha fet un fart de repetir que té “cinc milions d’amics” [la població valenciana] i que “els 45 milions d’espanyols, de Finisterre al cap de Gata, saben que sóc una persona honorada”; s’ha erigit en el “Joan sense Por” del segle XXI; s’ha encarat a diversos ciutadans que li han demanat la dimissió pel carrer –“quina vergonya!, quina pena que una persona així duga posat el xandall del València!”–, va contestar a un–; i el discurs portes endins no és pas més lluit: “Tots som iguals, els qui teniu cabells i els qui no en tenim”, proclamà en una junta directiva convocada l’octubre passat, quan va ser defenestrat Ricardo Costa, ara ex-secretari general del PP valencià.

La setmana passada, quan la deliberació del Suprem encara era calenta, la sessió de control a les Corts va propiciar un altre moment histriònic. Com que l’alt tribunal havia dictaminat que Camps havia estat obsequiat amb vestits “de manera repetida, amb opacitat aparent i per raó del càrrec que ocupava”, Luna va aprofitar l’avinentsa per recriminar-li això mateix, com d’“opaco” –en castellà, és clar– és el seu executiu a l’hora de mostrar els contractes amb la trama corrupta. Camps, com aquell qui res, va etzibar-li –també en castellà, òbviament– que “o Paco o Francisco”, i es va quedar més ample que llarg. Durant la resta de la seua intervenció va insistir de nou a dir que “no hi ha res de res” i que només diu la “veritat”. El discurs oficial, vaja.

Al rerefons. Més enllà del somriure d’orella o orella de Camps, però, passen coses. El seu gabinet ha activat la comissió de coordinació i seguiment del procés electoral, una manera de transmetre la sensació que qualsevol dia podrien avançar-se els comicis valencians. Ni Mariano Rajoy ni Alicia Sánchez Camacho –líder del PP català– no en volen sentir parlar –*Gürtel* encara estaria més en voga–, però a Camps ja li agrada jugar a això. El president ha recordat que és el dipositari de la capacitat de dissoldre les Corts quan vulga, i Antonio Clemente, el substitut de Costa, hi ha insistit, tot garantint que el PP valencià obtindria “el millor resultat de la història”. Per a Rajoy, de fet, seria un drama: no vol haver de desplaçar-lo de manera forçada i crear una crisi sense precedents al partit. Rajoy vol que passe el temps –qui dia passa,

any empeny— i que Camps plegue quan —d’ací a dos mesos, quatre o set— siga jutjat pel cas dels vestits. S’estima més això que no tallar el cap a qui va salvar-li la vida —i segurament li va donar la clau de la Moncloa— el maig d’ara fa dos anys, al congrés del PP estatal. Per si de cas, la secretària general estatal, Dolores de Cospedal, ha anunciat que “el PP s’avinirà amb allò que diguen els tribunals”.

D’una altra banda, el gran acte de celebració del tercer aniversari de la victòria del 2007 anunciat per Camps en saber que el Suprem reenviava la causa va quedar en un míting circumscribit a 1.500 persones, al Palau de Congressos de València, el proppassat 23 de maig i sense la presència de membres estatals. I la direcció provincial alacantina no tenia gens clar, a l’hora de tancar aquesta edició, de fer-li costat.

El futur. La sentència del Suprem indica que Camps va poder cometre “infracció de llei”, perquè “n’hi ha prou d’acceptar un regal lliurat en consideració a la funció o al càrrec”, perquè hi haja delictes. Només un dels quatre càrrecs públics encausats per aquest cas podria salvar-se del judici, i és, qui li ho havia de dir, Ricardo Costa, l’únic que no exercia funcions executives. Segons el cap del Consell, tot és un “muntatge” instigat per José Luis Rodríguez Zapatero i Teresa Fernández de la Vega, muntatge que es desmuntarà ara que podrà incloure proves exculpatòries com les escoltes telefòniques que en van quedar fora, l’estiu passat. Si són acceptades per l’instructor, José Flors, Camps confia que en resultarà absolt. El president també té previst de presentar “tiquets exculpatoris”, aquells que no va poder presentar ara fa un any.

Les contradiccions no se circumscriuen a les factures dels vestits, però. Ara Camps es compara amb la presidenta del Tribunal Constitucional, María Emilia Casas, qui també rebé regals —“per un valor deu vegades superior als que suposadament van fer-se en l’altre cas [el seu]”—, un símil que el Suprem ha desbaratat, tot recordant que les gratificacions en qüestió foren anteriors a la presa de possessió de Casas. Una mala notícia, com també ho va ser, la setmana passada, el pas d’*el Bigotes* pel TSJ madrileny: Alvarito Pérez va negar-se a declarar.

Víctor Maceda

“És improbable que el cas s’arxive de nou”

José Luis Rubido és el portaveu territorial valencià de la moderada Associació de Jutges Francisco de Vitoria, la mateixa a què pertany el magistrat instructor del ‘cas dels vestits’, José Flors, que ara reprèn la investigació.

PRATS I CAMPS

El magistrat José Luis Rubido, titular del jutjat penal número 12 de València. A parer seu, “la investigació ha demostrat que, de regals, n’hi va haver; és improbable que s’arxive el cas dels vestits”.

El cas dels vestits torna a València. Quina evolució pot tenir?

—Jurídicament torna allà on era el juliol passat, abans que el TSJCV arxivara la causa. Ara caldrà esbrinar si va haver-hi un pagament doble, atès que hi ha proves que a Camps li van regalar els vestits i ell diu que en té de noves que justifiquen que va pagar-los en metàl·lic. El problema és que hom no conserva les factures de despeses petites: per a nosaltres, 1.000 euros o 2.000 euros és molt, però per a segons qui, no. Primer de tot, doncs, caldrà saber si li van regalar els vestits. Hi ha la sospita que molt probablement va ser així, hi

ha documentació que indica que *el Bigotes* va abonar vestits de Camps i de tres encausats més [l’ex-vice-president, Víctor Campos, l’ex-cap de gabinet de la conselleria de Turisme, Rafael Betoret, i l’ex-secretari general del PP valencià, Ricardo Costa]. Com a càrrec públic que és, Camps ha de complir uns requisits: és allò de la dona del Cèsar, que a més de ser honorada, ho ha de semblar. La llei, la democràcia en general, és molt exquisida a l’hora de vetllar perquè no hi haja corrupció política. Els darrers anys, de fet, la transparència de diputats i senadors —gràcies a les declaracions de béns— ha significat un avanç important.